

igjennem Statsrevisjonen ligeoverfor Rigsda-
gens Control.

Naar man vil undersøge Lovforslaget, saa vil man finde disse forskjellige Formaal søgte opnaaede igjennem de forskjellige Paragrapher, som jeg nu skal nævne. § 1 optager af Grundloven Bestemmelsen om Finantzlov og Finantzsaar; men der er en Bestemmelse i Grundloven, som slutter sig ganske nøie hertil, og som hidtil har savnet en nærmere Udvikling — jeg taler ikke om, hvorvidt denne Bestemmelse i sig selv er nyttig og gavnlig eller ikke, men jeg siger kun, at den er der — denne Bestemmelse siger, at dersom den ordentlige Rigsdag ikke kommer sammen inden en vis Dag, saa skal den møde af sig selv; men der er ikke Noget, som værgjer imod, at dette Møde kan gøres aldeles illusorisk, idet man strax kan møde Rigsdagen med en Udsættelse paa to Maaneder; der er altsaa ikke nogen Nødvendighed for, at den ordentlige Rigsdag kommer sammen til den Tid, der er bestemt. Hvad er det, der maa have formaaget til at indsætte denne Bestemmelse i Grundloven? Efter den højeste Grad af Sandsynlighed har det været, for at undgaae ethvert Paaskud til, at Finantzloven ikke skulde faae sin fuldstændige Behandling og Drøftelse, inden Finantzsaaret var udløbet, og for at man, hvad der er foregaaet i Eiderens Løb, og hvorom Historien bærer Vidne, ikke skulde forsøge, saa at sige, at unddrage sig den Tvang, som Finantzloven i sin Bevillingsret udøver imod Regeringen. Det er vanskeligt i Eider, hvor Repræsentation og Regering staae fjendtlige og tvivlende ligeoverfor hinanden, at faae Forholdsregler af denne Natur satte igjennem; som bestemme de gjensidige Rettigheder; de bedste Dieblifdertil ere saadanne, naar man tvertimod maa antage, at der fra Repræsentationens Side er en alvorlig Stræben efter at føie sig efter Regeringen saa meget, som der kan gøres, for at Forholdene kunne udvikle sig roligt, og fra Regeringens Side efter at staae fuldstændige Lovbestemmelser overalt, hvor de fornuftigviis kunne være tilstede og derfor bør være tilstede. Ved den anden Sætning i Paragraphen har jeg søgt at definere, hvad der forstaaes ved en ordentlig Rigsdag, idet det hedder: „saalænge

ikke Finantzloven har været fremlagt, betragtes Rigsdagen som overordentlig.“ Naar altsaa Rigsdagen møder uindkaldt og strax bliver sendt tilbage, saa har der ikke været nogen ordentlig Rigsdag, og Grundloven har været tilfidesat; dersom Regeringen derimod dieblifkelig, efterat Rigsdagen er traadt sammen, foreslægger Finantzloven og derpaa sender den bort paa to Maaneder, saa har den udført sin Forpligtelse, men saa er ogsaa hele Folket igjennem sin Repræsentation kommen i Besiddelse af det Instrument, som Regeringen i det Dieblif har betegnet som Finantzlov. Er det et fuldstændigt lovligt udført Arbejde saa har man derved faaet Beviset for, at Regeringen har havt gyldige Grunde til, uagtet Alt var forberedt, Alt var ordnet, at udsætte den ordentlige Rigsdags Møder. Er det forelagte Finantzforslag derimod Noget, som har Skin af et Proforma-Værk, Noget, som er sat sammen uden indre Sammenhæng, uden sand Betydning, saa veed man, paa hvilken Fod man staaer med Regeringen og kan tage sig ivare. For Regeringen kan der ikke i denne Sag, saa forekommer det mig, ligge nogen Vanskelighed eller Hindring, thi gjør den sin Skyldighed, saa udvikler den i Aarets Løb og samler alle Materialier til Finantzlovens Udarbejdelse; Finantzloven maa da være færdig udarbejdet til den her omtalte Tid, og der kan da ikke, troer jeg, under nogen Omstændighed være nogen Grund til at hemmeligholde eller skjule Finantzloven. Jeg troer derfor, at vi igjennem denne Bestemmelse have vundet et meget simpelt Middel til at faae at vide: har den ordentlige Rigsdag været sammen eller har den ikke været sammen? Det her foreslaaede Middel vil, troer jeg, kunne tilfredsstille begge Parter.

Den anden Paragraph skal ogsaa afhjælpe Noget, som har været et Slags Tvistsens Gjenstand, som har foreligget længe, og som ingen Løsning har faaet paa en positiv Maade, uagtet vi Alle vide, at det lidt efter lidt har faaet sin Løsning ved Sædvanens Magt og ved Folkethingets nøie Paapassenhed. Det vil erkjendes, at næsten enhver Lov kræver Udgifter, og at der er mange, som hovedsagelig have til Formaal at fremkalde Udgifter. Dersom disse